

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra En Kvindes Skriftemaal

Citation: Larsen, Karl: "En KvindesSkriftemaal", i Larsen, Karl: *En KvindesSkriftemaal*, 1901, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_06-shoot-idm140022825560080/facsimile.pdf (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: En KvindesSkriftemaal

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

haarde havde ramt mig. Det Barn var ogsaa *dens* Kød og Blod, som ikke havde gaaet svanger med det, ikke baa-ret det, ikke næret det af sit indre, ikke født det i vanvittig Smerte, intet haft at gøre med det ud over at be-svangre mig. Og det Barn var *kun hans* Kød og Blod. Intet var der af mig i mit Barn. Og min alt optagende Kær-lighed til det blev haabløst ubesvaret. Saa uvilkaarligt og fredeligt og uangribe-ligt som en Plante vender sig mod Lyset, havde det vendt sin Følelse fra mig til ham. *Det* var blevet mig Sorgen, Ulyk-ken den dybe Meningsløshed, som der ikke gaves menneskelig Hjælp for

Saadan tænkte jeg, men jeg gik roligt omkring, ganske uforandret i alt ydre. Og min Mand anede selvfølgelig ikke det mindste. Det vilde ikke være faldet ham ind i Drømme, at der fra min Side nogen Sinde kunde opstaa noget af for-

uroeligende Art. Det er det, Mænd kalder for at have Tillid, og som de ovenikøbet vil roses for!

Jeg var en Tid lang ganske sløv og tænkte, at det var vel saa engang Skæbnen, at jeg skulde fjolle videre gennem Verden som Komediant i mine Interesser og med et affabelt Smil paa Læben, indtil jeg døde og sank hen i Tilintetgørelsen. Ved det Ord standsede jeg, gentog Ordene hver for sig — til intet Gørelse — og gruede.

Spørg mig ikke hvorfor! Den Gysen kom saa uvilkaarligt, som naar man gruer for at blive kastet i iskoldt Vand eller brændt af Ild. Jeg kunde ikke lade være. Det hjalp ikke, hvor meget jeg sagde til mig selv, at saadan var jo al Naturens Lov. Jeg gyste.

Saa tyede jeg tilbage til min Fader